

και με λύπη μου μεγάλην' στους ανθρώπους αναγγέλλω
πώς μπορεί νά τόν χωρέση και μικρού παιδιού καπέλο.

Π.—Πάει λοιπόν, τήν χάσάμε και τούτη τήν ἐλπίδα,
τήν μόνη μας παρηγοριά' σ' ὧν πάνω τήν κοιτίδα.

Κι' ἔς κλαίει κάθε δυστυχῆς
τοῦ κόσμου παροδίτης
τὴν συμφορὰν τῆς ἐποχῆς...
ἀέρας κι' ὄ κομητής.

Φ.—

'Αέρας ἢ παρηγοριά,
καὶ τῶρ' ἀπλόνομαι βαρεῖα
βαστώντας τὸ μακροῦταί μου.
Χίλιαι συγρούσεις κι' ἄν γενούσιν,
χίλιοι κομητῆς κι' ἄν φανοῦν,
τοὺς γράφω' σ' τὸ παπούτσι μου.

Και πάλι τὸ κουφάρι μας θὰ σέρνωμε σὰν πρῶτα
λαλοῦντες γὰρ τὸ Σύνταγμα και τὰ καθεστῶτα.
Και πάλι κόσμος γύρω μας οἰκτρὸς θὰ ταλαινίζεται,
μὰ κῦτταζε τὴν Θύελλα πῶς' σ' τὰ νερά λικνίζεται.

Κι' ἐγὼ τὴν θλέπω νὰ σκιρτῶ σὲ κόματ' ἀσχημένα
και φτύνω τόσων μας ἐχθρῶν και μισελλήνων γένεια,
και λέω' μπρός' τὴν θάλασσα τὴν πικροκυματοῦσα:
φέρε τὴν τέλος, φέρε τὴν κι' αὐτὴν τὴν Ναυκρατοῦσα,
γὰρ τοῦ Φαλήρου τὰ νερά πλῶρη κι' κῦττὴ νὰ δάλη
και νὰ τὴν θλέπωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ περιγιάλι.

'Εμαθα πῶς ἀνεκλήθῃ
μέσῳ τῆς καταιγίδος
και τῆς Δράμας ὁ Δεσπότης.
Κι' ἴδου' φώναξαν τὰ πλήθη
τοῦ Χριστοῦ και τῆς πατρίδος
λειτουργὸς και στρατιώτης.

Πάει κι' ὁ Δεσπότης Δράμας,
κι' ἔνα μοναχὰ μὲς μένει
νὰ τὸν βλέπωμε θλιμμένοι
και νὰ λέμε: συμφορὰ μας.

Νάτος ὁ Μητροπολίτης... μὲ τὰ χέρις σκωμμένα
τοὺς ἀγῶνας εὐλογεῖ,
και μὲ μάτζα βουρκωμένα
χαίρε λέγ' ἠρώων γῆ.

Και μὲ τοῦτον τὸν παπὰ κάθε φρόνημα' ψήλωνει,
κι' ἐγὼ θλέπω κάποιον χέρι
μὲ σταυρὸ και μὲ μαχαίρι,
ποῦ τὸ γένος εὐλογεῖ και τὸ κράτος φασκλώνει.

Και γέον τραῦμα κείριον κι' ἀληθινὰ θαρῶ,
κι' αὐτὸς μετρεῖ, βρὲ Περικλῆ, μοναχὸς τί δουλέτα
πῶς ὁ Κορρηθῆς ἄρχισε γεραῖς νὰ δειγνῆ πλάταις
κι' ἀφίνοντας τὴν Αἰθιόπη πηγαίνει' σ' τῆς Δουκάτες.

Χαίρε φωνάζουνε, πῆτι Ντύκ, τρίς χαίρε, Στρατηλάτα,
κι' αὐτὸς μετρεῖ, βρὲ Περικλῆ, μοναχὸς τί δουλέτα
τὸ κράτος γὰρ παραγγελάει θὰ δώση στοργυλά
και λέει: σὰν τὸν Σάυλοκ: καλὰ, πολὺ καλὰ.

Πῶς σκοτίζει τὸ μαλό τοῦ,
και τὸν Στεφανόπουλο τοῦ

μόνο πάλι τὸν ἀφίνει
νὰ μὲς κἀν παραινέσεις,
κι' ἐποπτῶν μακρὸς ἐχθίσεις
νὰ πετῶ μὲς' σ' τὸ κορρίνι.

Φεγγαράκι λατρευτὸ,
φέγγε μου νὰ περπατῶ,
νὰ πηγαίνω σὲ Σχολεῖα και μὲς' σ' τὰ γράματα
και νὰ λέω: συφορέλιξ σ' ὅσους τρῶνε γράματα.

Π.— Φεγγαράκι λατρευτὸ,
φέγγε μου νὰ περπατῶ,
και τὰ φεγγαράτικα του νὰ χῆρ πάντα τὸ Κουβέρο,
και τὸν Φασουλῆ νὰ δέρω
και σὰν μὲν ἴσ' τὴν Ἀθῆνα
και σὰν εἶναι παρὰ θῆνα.

Πρὸς τοὺς συμβούλους ἐπιστολὴ τοῦ Θεοτόκη τοῦ σεβνταλή.

'Στῆς Δουκάτες εὐρίσκομαι, φίλοι,
κι' ἄν κανένας Βεζύρης σὰς στείλῃ
καμμιὰ νῦτα μὲ τὸνο θρασύ
νὰ τοῦ' πῆτε μὲ χέρι: μεροῖ.

Τί' μπορῶ και' σ' τὸν Δράμας νὰ κάνω,
ἢ νὰ δάλω νερὸ' σ' τὸ κρασί,
και νὰ λέω' μπροστὰ' σ' τὸν Σουλτάνο:
Πατισόχ, και γὰρ τοῦτο μεροῖ.

'Ονειρέμου' ἐδῶ' σ' τῆς Δουκάτες
πῶς ἐμπρός' μου κυλοῦν κολοσοῖ,
μὲ κορμαῖ πῶς γεμίζουν ἢ στραταῖς
και ζιφῆρης φωνάζω: τίς σὺ;

Τῶν δασκάλων τερβέλα συγχίζω
και Παιδείας λυσοπὸν μόλοσοῖ,
'Εποπτῶν διατάγματα συχίζω
και σ' ἐκείνους φωνάζω: τίς σὺ;

Τοὺς ἐφῆδρους μ' ἀσκήσεις ἐξάρω
και πολέμου μὲ φλέγουσιν πυροῖ,
μ' ἔρωτοῦν ψευτομάχαις ἄν ἔξρω,
κι' ἀπαντῶ πῶς τῆς ἔξρω φαρῶ.

Μὲ σπαθὶ κορτεροῦ, γυμνωμένο,
μὲ τρουμπῆτα' σ' τὸν Ράλλη καρῶ
ἀποῶρησι πάλι σημαῖνα
και γελῶντας τὸ λέω: τίς σὺ;

Πέρω δρόμο... ζυγοῦς θὰ τιναίξω,
στριχηθῆτε σ' ἐμὲ σὰν κισοῖ,
'σ' τὸ Μάρκο τραβῶ νὰ φωνεῖξω
τοῦ Χαριδ τοῦ Μουλάου: τίς σὺ;

Ποῦ και ποῦ μὲ καμμιὰν ὀπερέτα
—σῆ! ποὺς ψεύτης τὸ κἀντο μισεῖ;—
παρκατῶ τὴν βαρεῖα μαγαζονέτα
και' σ' τὴν Γκέσσα λέω: τίς σὺ;

Καλὸν εἶναι Στρατοῦς νὰ συναίξω,
μὰ και τέρψις γαμὰ περισσῆ
'σ' τὴν Μαυζέλι τὴν Νιτοῦς νὰ συναίξω
και' σ' τὸν Ζῆπ νὰ ψελλίξω: τίς σὺ;